



## L'ESPECTACLE ANIMAL!

Es defineix per «benestar animal» l'estat de bona harmonia física i psicològica entre l'organisme i l'ambient que els envolta. Els paràmetres etològics mostren que les necessitats animals es manifesten en irregularitats en els patrons de comportament, com l'aparició de dolor i anormalitats i modificacions en l'actitud. A totes aquestes alteracions cal afegir l'endoxímia o degeneració genètica que es produeix entre els membres de la mateixa espècie quan es troben en nombre i espai reduït, que es manifesta amb alteracions i malformacions que esdevenen més habituals a cada generació.

Aquestes són algunes de les espècies silvestres més utilitzades en espectacles i els principals símptomes que manifesten:

### PAQUIDERMS



Els elefants pateixen especialment patologies a l'aparell locomotor i malalties com l'artritis, que es tradueixen en problemes de debilitat en les extremitats, principalment a causa de la privació de moviments i per sobrecàrrega mecànica dels exercicis d'ensinistrament i de l'espectacle.

### FELINS

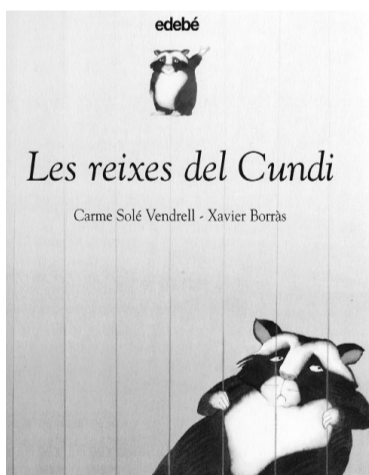
El principal símptoma que manifesten els felins és la particular forma de passejar-se amb nerviosisme dins la gàbia, que se sol atribuir al seu caràcter ferotge, i no és altra cosa que la desesperació per la manca de territori. El guepard és l'espècie felina que més territori necessita ja que caça seguint la pressa i no per sorpresa. Els felins també pateixen diverses patologies, com atrofia sexual, hipersexualitat, tendències homosexuals, masturbació obsessiva i d'altres més cruels com castigar-se els genitals amb les urpes, que s'ha detectat en tigres.



### LLOROS



Quan la gent observa el moviment repetitiu d'aquestes espècies es pensa que són moviments que revelen la seva simpatia, però en realitat estem davant de símptomes típics de zoocosi. En aquestes espècies de psitacides, més que per la manca d'espai és a causa de no poder portar el seu ritme normal de vida i la relació amb els altres individus de l'espècie, ja que són animals molt socials. Un altre símptoma molt freqüent és el picatge, conducta d'automutilació consistent a arrencar-se les plomes. És una resposta de l'au a algun factor que l'incomoda o l'estressa, ja sigui quan s'utilitzen en espectacles o quan es tenen com a mascotes.



### Les reixes del Cundi

Aquest llibre, escrit per Xavier Borràs –director d'Userda–, amb il·lustracions de Carme Solé Vendrell, invita els infants a endinsar-se en la història d'un conillet d'Índies, el Cundi, des de l'òptica del pensament ecologista. Aquesta bestiola és segrestada al Perú per formar part d'un experiment de laboratori i a partir d'aquí viu un seguit d'aventures fins que és alliberada de nou en un bosc. El projecte d'aquest llibre, editat ara per Edebé, havia de formar part, fa gairebé vint anys, d'una col·lecció ideada des de l'editorial Cruïlla per l'escriptora Gemma Lienas en col·laboració amb la Fundació per la Pau. Tanmateix, la nova responsable de Cruïlla, Elena O'Callahan, no va considerar conveient tirar-ne endavant l'edició, sortosament recuperada ara per Reina Duarte a Edebé.

### PRIMATS



En ximpanzés i gorilles, els primats més utilitzats en espectacles, els símptomes es manifesten en dos aspectes: qualitatiu i quantitatiu. Les postures i actituds aberrants (autolesives, locomoció modificada), comportaments obsessius i compulsius (estereotipats), desordres alimentaris i desordres sexuals. Els moviments que fan amb el cap o el cos són estereotipats però la gent que els observa creu que és propi del seu comportament normal. I els quantitatius són els relacionats amb un augment o descens significatiu de l'activitat, com la hiper o la hipofàgia (excés o manca de fam), la polidípsia (set excessiva sense diabetis) o altres patologies relacionades.

### MAMÍFERS MARINS

Infinat d'estudis científics demostren l'efecte nociu, tant físic com psicològic, que el captiveri provoca als mamífers marins més populars: els dofins. Les captures tenen un caràcter violent i el confinament en tancs de ciment està associat amb un estrès que els produeix símptomes com debilitat muscular, tremolors, pèrdua de pes, hipofàgia, susceptibilitat a infeccions, augment d'úlcers gàstrics i pèptics i comportaments anormals. Les conductes autodestructives i un augment de l'agressivitat són alguns dels comportaments anormals que més experimenten. També s'ha demostrat que mostren avorriment, nedant repetidament en petits cercles i simplement quedant-se immòbils sobre la superfície de l'aigua. També presenten una longevitat més reduïda en captivitat: el 50% moren als 7 anys, mentre que en estat silvestre només ho fa l'1%. Cal recordar que els dofins són molt gregaris, amb una estructura social molt organitzada i que perseguir i atrapar preses vives els permet utilitzar totes les seves habilitats naturals, com la intel·ligència, l'ús del sistema d'ecolocalització (una mena de sonar) i l'habilitat per comunicar-se i cooperar. Els dofins captius depenen totalment dels seus ensinistradors si volen menjar: d'aquesta manera controlen el dofí i el forcen a realitzar trucs a canvi d'aliment.



FOTO → GAUDENCIO GARCÍA